

"Azt gondolja magában a bolond, hogy nincs Isten!"

2007. January 15.

Igehirdetés Hajmáskér 2007. 01. 14.

Így szól hozzánk Istennek Igéje a Zsoltárok könyvéből, a 14. zsoltárnak az összes, tehát elsőtől 7.-ig terjedő verseiből:

Azt gondolja magában a bolond, hogy nincs Isten! Romlottak és utálatosak tetteik, senki sem tesz jót. Az Úr letekint a mennyből az emberekre, hogy lássa, van-e köztük értelmes, aki keresi az Istent? Mindnyájan elfordultak tőle, egyaránt megromlottak. Senki sem tesz jót, egyetlen ember sem. Nem tudja a sok gonosztevő, akik úgy eszik népemet, ahogy a kenyeret eszik - de az Úrhoz nem kiáltanak -, hogy majd egyszer nagyon megrettennek, mert Isten az igaz nemzedékkel van! A nyomorult tervét csúffá tennétek, de az Úr az ő oltalma! Bárcsak eljönne a Sionról Izráel szabadulása! Amikor az Úr jóra fordítja népe sorsát, ujjong majd Jákób, és örül Izráel.

Kedves Testvéreim, a most felolvasott igeszakaszt megelőzi még egy sor, az első vers, amit szándékosan kihagytam. A 14. zsoltár első verse így hangzik: "A karmesternek: Dávidé.", egy lábjegyzet. Egy egyszerű megjegyzés, amely arra utal, hogy a zsoltárt, és köztük a 14. zsoltárt is istentiszteleten énekelte a zsidóság az elmúlt 3000 évben, és éneklé ma is. És van egy karmester, talán hallottátok, mindmáig a világ minden részén híresek, a kántorok, a zsidó híres kántorok, akiknek gyönyörű hangja van, akik vezetik az éneket, s akiknek szent feladata az is, hogy tudják, hogy mikor milyen helyzetben hangzott el egy zsoltár, ki énekelte, mert hiszen a liturgiában ennek fontos szerepe lehet, és adott esetben fontos, hogy mi tudjuk, hogy mikor is íródtak ezek a sorok? Milyen helyzetben? Ki volt az, aki elénekelte, elimázkozta őket először, és milyen céllal? Itt maradt ez a lábjegyzet, a karmesternek és nekünk, zsoltárt hallgató - olvasó gyülekezetnek: Dávidé. Dávid király zsoltára ez, Izráel talán leghíresebb királyáé, akiről azonban tudjuk, hogy bőven volt zsoltárt írni valója, mert bőven voltak a bűnei, amit meg kellett bánnia.

Mégis akár azért, mint zsoltárt, mert bűnbánatot tartott, akár azért, mert úgy érezte, egyedüli oltalma neki ebben a világban csak az Isten lehet, mindig példakép marad azok számára, akik különböző élethelyzetekben, de keresik a maguk felett valót, a túlvilágit, az Istent. És példája annak is, hogy ez a király, aki azért nagyhatalmú ura volt a saját népének, nem szégyellte megvallani, hogy ő sem tévedhetetlen. Ha körülnézünk a világban, nagyon gyakran tapasztaljuk azt, hogy minél magasabb pozícióba kerül egy ember, annál inkább hiszi magáról azt, hogy ő már nem tévedhet, ő már mindent nagyon jól tud. Pontosan egy másik zsidó műven, a "Hegedűs a háztetőn"-ben hangzik el, hogy de szeretnék gazdag lenni, mert ha én gazdag volnék, akkor az emberek azt hinnék, hogy én tudok valamit, én bölcsőbb vagyok, azért szereztem a vagyonom.

Na hát ez a király nem ilyen volt. Ő tudta azt, hogy minden bűnei ellenére szereti őt az Isten, és ő neki igen számos megbánni valója van. És úgy gondolom, hogy nekünk, 21. századi embereknek példát kell tudni venni akár a hatalom, vagy a gazdagság csúcsain, akár alul vagyunk a magunk egyszerű szintjén. Mert hiszen, valljuk be őszintén, mindannyian kerültünk életünkben olyan helyzetbe már, hogy hibát, bűnt követtünk el, akár embertársunk, akár az Isten, de akár a saját egészségünk, a saját testünk, Isten temploma ellen. És ilyenkor az embernek tudni kell azt mondani, hogy "Uram, sajnálom.", "Embertársam, sajnálom", "Saját testem, nem így akartam". Nem tönkretenni jöttünk ugyanis e világba, hanem építeni, előre vinni a világ dolgait.

Igen ám, de hogyan vigye előre a világ dolgait az ember, ha azt sem tudja, mi az, hogy világ? Ha nagyon gyakran mi magunk is komoly problémákkal küzdünk, amikor meg akarjuk határozni, hogy ki vagyunk mi, kik vesznek körül minket, kik a barátaink, kik az ellenfeleink, ellenségeink, kikben bízhatunk, vagy kikben nem? Éppen ezért, kedves Testvéreim, nagyon fontos, hogy az ember önmagát a világképe alapján határozza meg. Az, hogy mit hiszek, hogy milyen módon gondolkodom a világ dolgairól elsődlegesen mondja el, hogy ki vagyok én. És éppen ezért, nekünk, keresztyén embereknek, akik szintén a magunk útjait és az Istent keressük, mert hisszük azt, hogy a bölcs ember az tudja, hogy van Isten, szembe kell, hogy nézzünk a körülöttünk lévő világgal is. Azt gondolja magában a bolond, hogy nincs Isten, mondja a zsoltáros. Mondjuk azt, hogy akkor mi józan emberek vagyunk, mi nem vagyunk bolondok, mert tudjuk, hogy van. Dehát azért ez a világban mégiscsak társakat találjunk, mégiscsak egyre több embert bölccsé, vagy legalábbis Isten létének bizonyosságában egy kicsit bölcsőbbé tegyük, muszáj megvizsgálnunk, hol élünk, hogyan élünk, mi vesz minket körül.

És kell keresni egyetlen biztos pontot az életben, ami mindenki számára ugyanezt jelenti. És találunk egyet. Kedves Testvéreim, van egy pont, ami minden ember számára elkerülhetetlen, minden ember számára kikerülhetetlen és mindenki, akármilyen legyen a világnézete, számításba veszi, tudomásul veszi a tényét. Ez a dolog pedig a halál. József Attila ugye így fogalmazta meg: "Az meglelt ember, aki tudja, hogy az életet a halálra csak ráadásnak kapja". Igen, kedves Testvéreim, minden ember megegyezik abban, hogy egy megkerülhetetlen tény van a megszületett ember számára, az, hogy egyszer ennek az egésznek vége lesz. Az embereket azonban mégiscsak az határozza meg, és a legfontosabb jellemvonásunk az, hogy hogyan viszonyulunk ennek a tényéhez, és az utána következő időkhöz. Mert, higgyétek el, bármennyire furcsán is hangzik, ez mondja el leginkább, hogy mik vagyunk.

Az istenhívó emberek mit is gondolnak? Halálunk után oda fogunk állni az Isten ítélőszéke elé és számot adunk a cselekedeteinkről. Elmondjuk kisebb és nagyobb, vagy ha nem mi mondjuk, akkor majd az Isten szembesít minket a kisebb és nagyobb vétkeinkkel, bűneinkkel, hogy mikor mit követtünk el, és valamilyen módon ott lesz a Sátán, ha más nem, mint a törvény betűje, a tízparancsolat és Isten egyéb törvényeinek betűje, és azt mondja, hogy hát ezért ez a büntetés járna. És ezzel nekünk szembe kell nézni, még akkor is, ha tudjuk, hogy a Krisztus véérért valamennyien megváltott emberek vagyunk.

Aztán kialakult az istenhiten túl egy másik nagy hozzáállás az élet dolgaihoz, ez azoknak az embereknek a csoportja, akik a reinkarnációban, vagyis az újjászületésben hisznek. Ezek az emberek ugye azt gondolják, hogy a halál után az ember lelke egy bizonyos idő eltöltése után újra megszületik emberi testben, és annak függvényeként, hogy jó ember volt, vagy rossz ember volt, jobb, vagy rossz helyzetbe születik, az indiaiak, kínaiak ugye egészen odáig eljutnak, hogy lehet születni királynak, hogyha jó voltam egész életemben, és megszülethetek, mint apró kis hernyó a falevélen, hogyha nagyon rossz ember voltam, és az elkövetkezendő életemben, vagy életemben a most elkövetett dolgaimért jutalmat, vagy épp büntetést fogok kapni.

És van a harmadik hozzáállás, a materialista, vagy ateista hozzáállás. Ami ugye azt mondja, hogy nincs semmi. Megszületünk - meghalunk. Amikor az anyag megszűnik, amikor az életnek vége, akkor mindennek vége lesz. És nekünk, embereknek itt, most, ebben a világban kell jól érezni magunkat. Mert amit most meg tudunk szerezni belőle, az a miénk, amit elvesztettünk, az örökre elveszett.

Ha megnézzük ezt a három hozzáállást ahhoz a világhoz, amelyben élünk, akkor rá kell jönnünk, hogy az első kettő az gondoskodásra tanít. Akár azt nézzük, hogy az embert arra teremtette Isten, hogy az Édenkertet, hogy a világot pásztoralja, gazdája legyen, vigyázzon rá, és ezért számadással tartozik, akár arra gondolunk, hogy azért egy lélekvándorlásban hívőnek is muszáj vigyáznia a környezetére, hiszen ha háborút csinál, lehet, hogy háborús környezetbe beleszülető gyermek lesz belőle. Hiszen ha tönkreteszi ennek a világnak, ennek a Földnek az élővilágát, akkor ő egy olyan világba fog visszaszületni, ahol esetleg genetikai nyomorék lesz belőle, ahol esetleg kénytelen lesz elszünetelni mindannak a pusztításnak a hátrányait, amit ő ebben az életében végrehajtott.

Egyetlen olyan nézet létezik, amely a felelősséget elhárítja magáról: ez a nézet az, aki azt mondja, hogy kérem, én nem hiszek Istenben, csak az anyag létezik, csak az itt és most létezik, én ateista, materialista vagyok. Ugyanis az mit mond? Kérem szépen, itt és most ami velem történik, az van, mit érdekel engem a holnap! Az majd a holnap születőknek lesz a baja, oldják meg ők a maguk problémáit, én is megoldottam a magamét. Persze ezek azok az emberek, akik nem veszik észre, hogy gyermekeknek, unokáiknak nem egy egészséges Földet adnak tovább, nem azt a világot adják tovább, amit ők éltek, hanem annak maradványát, rossz esetben annak hulladékát.

Mégis, gondolatok csak bele, kik azok, akik a legaggresszívebbek tudnak lenni akkor, amikor ennek a világnak a világnézeteit, a világhoz való hozzáállásait bírálni kell? Ők. Tudjátok, mióta keresztyén embernek vallom magam, mert ha a tizenegy év lelkesi szolgálatot veszem, plusz hozzáteszek még néhány évet, amikor úgy elhatároztam, hogy az Isten szolgálatának szentelem az életemet, hiszen azóta foglalkozom igazán komolyan a hit és a vallás dolgaival, sokszor megkaptam: "azért akarok hívő lenni, mert majd menekülök az Istenhez", "félek szembenézni a világ dolgaival", "mert gyáva vagyok", "mert kapaszkodni akarok valamibe", "félek a haláltól", ezer dolgot mondtak el, amivel azt próbálták bizonyítani, hogy én szellemileg, erkölcsileg, vagy bátorságomat tekintve egy gyáva nyúl, egy félnék akárki vagyok, egy véglény, akivel foglalkozni sem érdemes, egy hulladék vagyok, mert nem merek szembenézni a realitásokkal.

Pedig gondoljunk csak bele, mi a nehezebb? Szembenézni azzal, hogy minden tettemért, amit itt, ebben az életben elkövetek, számot kell adni, és meg kell állnom az Isten ítélőszéke előtt, oda kell mennem a világ legtökéletesebb lényé elé, még ha nem is testben, a lábam által, de valamilyen módon, a tudatom és a lelkem ott lesz, és meglátja minden következményét annak, amit így elhibáztam, ami rossz döntésem volt, és azt mondom, hogy "Uram, sajnálom", és elnézést kérek, és nem így gondoltam. Vajon ez a könnyű megoldás?

Vagy azt a másikat mondjuk könnyű megoldásnak, hogy szembe kell néznem ebben az életben azzal, hogy én fogok visszajönni, és én élvezem majd annak a gyümölcsét vagy kárát, amit most csináltam? Nehogy azt higgyük, hogy egy buddhistának könnyű az élete! Nehogy azt higgyük, hogy a reinkarnációban bízónak jó ez a világ! Hiszen ő eszi meg a levest, amit főzött. Egyetlenegy hozzáállás, amihez nem kell semmilyen bátorság, az egyetlenegy hozzáállás, amely nem követel felelősségvállalást az embertől, az az ateizmus, a materializmus. Őneki mindegy, utána az özönvíz.

Kedves Testvéreim, szembe kell néznünk, és muszáj ilyen módon is néznünk a dolgokat, különben még a végén elhíthetik velünk, hogy mi vagyunk a szegény szerencsétlenek, akiknek félni kell, mi vagyunk a gyengék és bátortalanok, mi vagyunk azok, akik félünk a világtól. Kedves Testvéreim, a bolond hiszi, hogy nincs Isten, mondja a zsoldár, a bolond tagadja az Isten létét. És miért? Mert retteg, hogy szembe kell néznie vele, mert retteg, hogy egyszer számot kell adnia a saját bűneiről, a saját hitetlenségéről. Mert csak a bölcs ember képes arra, hogy valóban szembenézzen önmagával, a saját cselekedeteivel, a saját hibáival, a saját tévedéseivel, és azt mondja, hogy sajnálom, és azt mondja, bocsánat.

És nem véletlen mondja a Szentírás egy másik helyen, hogy a bölcsesség kezdete az Úrnak félelme. És, kedves Testvéreim, tudjátok miért a "félelmet" használja itt az Írás? Azért, mert bár nekünk, Isten gyermekeinek nincs okunk rettegni az Istentől, mert még amikor a bűneinket majd előszámolja, akkor is mint egy gondoskodó apa fog ott állni. És

ott lesz mellettünk a mi védőügyvédünk, Jézus, és azt fogja mondani, hogy ő az enyém, mert megváltottam, és nem kap büntetést. De akkor is látnunk kell, hogy a leghatalmasabb erő, aki ha kell, akkor újra tudná írni a világtörténelmet. Újra tudja írni, ha kell, újra tudná a mi életünket is. Tőle tudunk új esélyt, új életet, új tiszta lapot kapni, nem egymástól, nem a körülöttünk élőkötől. Egyedül Tőle.

És, kedves Testvéreim, higgyétek el, az elmúlt 3000 évben, mióta Dávid megírta ezt a 14. zsoltárt, ez az igazság ez változatlan. Generációról generációra, évszázadról évszázadra újra meg újra ezt az igazságot kellett megtapasztalni az embereknek. Hogy hiába fordulnak el egyesek az Istentől, attól Ő még ott van. Hiába gondolják éveig, évtizedekig, hogy lehet büntetlenül ellene menni az Isten Igéjének, de mindig győzedelmeskedni tud. Győzedelmeskedhet a mi életünkben, hogyha elfordultunk tőle, és nem akartuk bármikor tudomásul venni az Ő igazságát, az Ő erejét. És győzedelmeskedni fog ebben a világban. Mert az Ővé. És mi mondhatjuk azt, hogy ideig-óráig sáfárai vagyunk a ránbízott javaknak, jól-rosszul gazdálkodnunk kell azzal, amit Ő nekünk adott, de végső soron egyetlen egy dolog, ami biztosan magunkénak mondhatunk: a hitünk, ami által kegyelmet nyerünk. Amely kegyelem képes arra, hogy eltörölje a mi bűneinket, és megadja a lehetőséget, hogy mint Dávid király, mi is bizalommal forduljunk mindig az Istenhez.

Mert, kedves Testvéreim, ez a Dávid, ez a király, aki emberileg sok gazemberséget követett el, egyetlen egy dolgot tudott: hogy az Isten szerető Atyaként létezik ebben a világban. Lehet visszafutni Hozzá, lehet segítséget kérni, lehet erőt kérni Tőle, és Ő meg fogja adni.

A 7. vers egy várakozás. Bárcsak eljönne a Sionról Izrael szabadulása. Bárcsak eljönne már az Isten, hogy végre igazat adjon a Benne bízóknak. Mert akkor majd jóra fordítja az Úr az Ő népe sorsát. Dávid fizikailag gondol egy népre, vérségi kapcsolatokra gondol. 3000 évvel az ő államának bukása után mi csak keresztyén gyülekezetekre, hitvalló emberekre gondolhatunk, akik nem vér szerint, hanem lélek szerint gyermekei és örökösei az Isten országának. Testvéreim, de ez a miénk. És ez adhat nekünk bátorságot ahhoz, hogy szembenézzünk a túlvilággal és szembenézzünk az evilággal is, hogy belenevessünk azoknak arcába, akik gúnyolni próbálnak minket és hitünket, s felvállaljuk, büszkén hirdessük azt, e világban mi vagyunk Isten igazi örökösei, mi vagyunk azok, akik hitünk által örököltük ezt a földet, s ha ezt tudjuk, erőt fog adni ahhoz, hogy megmaradjunk, sőt, építeni tudjuk Isten országát itt, már ezen a földön is. Ámen.

Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked, hogy újra meg újra megszólítasz minket, hogy ha mi elfutnánk, elbizonytalanodnánk, ha túl sok kérdés merülne fel bennünk, Te elébe mész a kérdéseinknek, s válaszokat adsz, megerősítesz, bátorítasz. Mindenség Istene, add, hogy mi találjunk Nálad a saját kérdéseinkre személyes válaszokat. Hogy úgy érezzük, valóban nekünk mondd, és valóban értünk teszed mindazt a jót, amit e világban megtapasztalhattunk. Mindenség Istene, taníts minket utaidon járni, hogy el tudjuk fogadni egymást, s el tudjuk fogadni a Te Szent Fiad, a mi Urunk Krisztus megváltását. Taníts minket, Istenünk, hogy hogyan kell vallást tenni nevedről, hogyan kell hűségesnek maradni, s hogyan tudjunk erősek maradni kihívások közepette, taníts minket, hogy tudjunk szeretni, s előbb szeretni, tudjunk elfogadni, s adni, ha kell, hogy életünk minden pillanatában meglátsszon az, hogy Hozzá tartozunk, s ne kelljen lehajtott fejjel járni embertársaink előtt. Ó, Urunk, légy velünk, s légy kegyelmes azokhoz is, akik most nincsenek közöttünk. Akiket kétségeik, félelmeik, betegségeik, vagy bármi más kötelességük, gondjuk, munkájuk szólított el közülünk. Urunk, erősítsd meg a kételkedőt, adj bátorságot a rettegeknek, adj bizonyosságot a kétkedőknek, s egészséget mindannyiunk testének, s mégis lelkének leginkább. Mert hisszük és valljuk, hogy Te vagy Teremtő, Megtartó Ura e világnak, Te adhatsz nekünk erőt, hitet, napokat. S Urunk, mi éppen ezért napról napra mondjuk az imádságot, amelyet a Te Szent Fiad, a mi Megváltó Krisztusunk tanított nekünk, ekképpen:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Tiéd az ország, a hatalom, és a dicsőség mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, amely minden emberi értelmet felülhalad meg fogja őrizni a ti szíveiteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.